

**DE DOOD HEEFT
BLAUWE OGEN**
Karin Hazendonk

Uitgeverij LetterRijn Leidschendam

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Eerste druk, juni 2018

© 2018 LetterRijn

Auteur: Karin Hazendonk

Redactie: Theo van Rijn

Grafische vormgeving: LetterRijn

Drukwerk: Grafistar B.V. Lichtenvoorde

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

isbn: 978-94-918755-7-1

1.

Jes de Bruin

Jes de Bruin zat achter zijn imposante bureau en hij sloeg de klep van de laptop dicht toen de twee mannen binnenkwamen. Van zijn Armani overhemd waren de bovenste knoopjes open. In de beige pantalon die hij droeg, zat een messcherpe vouw. Zijn gezicht was gladgeschoren. Een man die gewend was om superioriteit uit te stralen. Het verschil in uiterlijk tussen hen had niet groter kunnen zijn, constateerde Jes.

‘Môge,’ bromde een van de mannen. De andere zei niets. Zijn ogen inventariseerden razendsnel de luxe inrichting van het kantoor.

Jes knikte alsof hij het zich niet verwaardigde om een gesproken groet te uiten.

Wat onwennig namen Gerald Kuijf en Dennis Witse plaats in de stoelen die met zacht, lichtbruin kalfsleer waren gestoffeerd. Beiden droegen een gefalde spijkerbroek en een T-shirt dat een groot deel van hun getatoeëerde armen vrijliet. Het enige wat er acceptabel uitzag, waren de nieuw uitziende sportschoenen van Gerald die met witte strepen op de donkere ondergrond fel afstaken tegen de op het oog armoedige kleding. Dennis droeg een paar Nikes die hun beste tijd hadden gehad.

Jes nam een moment de tijd om de twee mannen te taxeren. Uiterlijk was bedrieglijk. Hij keek door de piercings en tatoeages heen. Wat hij zag, was voldoende om de twee niet meteen weg te sturen. Twee mannen, hongerend naar erkenning en geld. Vooral geld, hij las het in hun ogen. Hij bood ze niets te drinken aan, maar kwam meteen ter zake.

‘Ik heb jullie al een tijdje gevolgd.’ Hij wachtte bewust om de reactie van de twee mannen te peilen en die kwam ook, van degene van wie hij het verwachtte.

‘Hoezo gevolgd?’ vroeg Gerald terwijl hij wat meer rechtop ging zitten.

De uitdrukking op Jes’ gezicht bleef neutraal. ‘Zoals ik het zei. Gevolgd, jullie doen en laten bekeken, gezien hoe de organisatie

van een feest verliep. Ooit ben ik begonnen zoals jullie, maar de tijden zijn veranderd. Ik heb het de laatste jaren ook niet meer zo bijgehouden. Mijn bedrijf heeft zich gespecialiseerd in party's. Keurige bedrijfsfeestjes, bruiloften. Er is mij gevraagd om de grenzen te verleggen. Schuurfeesten zijn nog steeds hot en jullie hebben daarmee de nodige ervaring. Ik wil echter wat meer en ik ben ervan overtuigd dat jullie de juiste personen zijn om dat te verwezenlijken.'

'Meer? In welk opzicht?'

Jes liet zijn arrogante houding ietwat varen. 'Daar kan ik meer over zeggen als we tot overeenstemming komen. Ik heb jullie nieuwsgierigheid al gewekt, anders waren jullie niet vanuit Overijssel hiernaartoe gekomen. Ik wil jullie de kans geven om het ultieme schuurfeest te organiseren. Ik heb DJ Xander onder contract staan, hij staat tot jullie beschikking.'

Het noemen van die naam veroorzaakte enige commotie bij de twee mannen. Xander was de meest gevraagde dj van het moment.

Jes negeerde het en ging onverstoort verder. 'Voor onderdak wordt gezorgd, het zal je aan niets ontbreken. En ... niet geheel onbelangrijk ... ik kan jullie geld aanbieden. Veel geld.'

'Wat moet ik daarvoor doen?' vroeg Dennis. 'Drugs? Ik ken wel een paar mannetjes. Hebben goed spul.'

'Drugs interesseren me niet. Wat jullie daarmee doen, zal me een zorg zijn zolang je ervoor zorgt dat mijn naam erbuiten blijft. Dit is meteen een waarschuwing. Als wij met elkaar in zee gaan, kennen jullie mij niet en ik ken jullie niet. Alles wordt vastgelegd in een contract. Mee eens?'

'Waar gaat de interesse dan wel naar uit?' vroeg Gerald. 'Ik vind dit allemaal nogal vaag. Wij,' en hij wees naar Dennis, 'weten hoe we een goed feest moeten organiseren. Dat moet voldoende zijn. Een contract vind ik niet bepaald logisch als we elkaar zogezegd niet kennen.'

'Er zijn vele wegen die naar Rome leiden,' antwoordde Jes filosofisch. Hij schreef een bedrag op een post-it en schoof het naar de twee mannen toe. Het bestond uit een getal met vier nullen. 'Dit is voor ieder van jullie als aan de overeenkomst wordt voldaan.'

'Godskolere,' ontviel het Dennis. Hij keek met een schuin oog naar Gerald. 'Voor dit bedrag verkoop ik mijn ziel.'

'Dat doe je ook,' beaamde Jes glimlachend.

Jes de Bruin keek uit het raam en zag de twee mannen over het parkeerterrein lopen. Er speelde een sarcastisch lachje om zijn mond. Die twee kerels, hoewel ze er zelf geen idee van hadden, waren vanaf nu zijn bezit. Hij trok aan de touwtjes en zij sprongen. Zo hoog als en wanneer hij wilde en ze zouden zo hard vallen als hij wilde dat ze deden. Zonder te weten wat het contract werkelijk inhield, hadden ze hun handtekening eronder gezet.

De kwaliteit van de champagne die hij daarna had laten aanrukken, was aan de twee voorbijgegaan.

Hij wachtte tot ze in de auto waren gestapt en wegreden.

Content met zichzelf en de situatie ging hij weer aan het bureau zitten en pakte de telefoon.

2.

Gerald Kuijf

‘Dertigduizend ballen de man,’ riep Dennis toen ze naar het parkeerterrein liepen en hij sloeg Gerald op zijn schouder. ‘Voor een feest! Jammer dat Jelle er niet bij kan zijn.’

Gerald liep naast hem en de grijns op zijn gezicht vervaagde. ‘Je houdt je mond dicht, man. Ook tegen Jelle. Over een paar dagen zitten we hier in een hotel en wordt alles betaald. Heb niet het hart in je donder om dat te verpesten. Je hebt je klauw onder dat contract gezet.’

‘Ik verpest het niet,’ mompelde Dennis. ‘Het is alleen ... We doen alle feesten met ons drieën. Jelle gaat misschien vragen stellen.’

Gerald hield zijn pas in. ‘Heb je tegen Jelle geluld over onze afspraak met De Bruin?’ vroeg hij en de dreigende ondertoon was onmiskenbaar.

‘Nee, natuurlijk niet.’

‘Zeker weten?’

‘Dat zeg ik toch. Loop nou maar door, ik heb dorst. Ik moet de smerige smaak van de troep die De Bruin ons gaf uit mijn bek spoelen. Ik neem aan dat er in de buurt wel een kroeg open zal zijn.’

‘Een biertje, hooguit twee, dan rijden we naar huis,’ antwoordde Gerald. ‘We moeten onze kop erbij houden.’

Dennis rolde met zijn ogen. ‘Kom toch een keer los, man. We hebben wat te vieren.’

Ze vonden een kroeg in het oude centrum van Zoetermeer. Een klein café had ondanks het vroege uur de deur al geopend. Een grijsharige man die de pensioengerechtigde leeftijd allang voorbij was, stond achter de bar en keek met belangstelling naar zijn vroege gasten.

Dennis bestelde twee biertjes, wachtte ongeduldig totdat de man ze met langzame bewegingen had getapt en nam ze mee naar het tafeltje waaraan Gerald was gaan zitten.

‘Verdomd zeg, wat een geld heeft die vent over voor een paar dagen werk,’ zei Dennis. Hij pakte het glas en dronk het met een paar grote slokken nagenoeg leeg. Hij veegde het schuim van zijn bovenlip.

‘Een paar weken werk,’ corrigeerde Gerald hem.

‘Een paar weken vakantie zul je bedoelen. Na het weekend zitten we in een tof hotel, we hoeven op geen cent te kijken. Man, die Xander verkoopt zichzelf.’ Hij knipoogde nadrukkelijk. ‘Denk eens aan al die hoerige tietes en natte kutjes. Wij zijn de toegang tot die homo waar alle meiden gek van zijn. We hebben de hoofdprijs. Jezus, ik word er nu al geil van.’

‘Klootzak.’ Gerald grijnsde en dronk zijn glas leeg. ‘Haal er nog maar twee.’

‘Heb jij dat contract gelezen?’ vroeg Gerald, ettelijke biertjes verder.

Dennis schudde zijn hoofd. ‘Ikke niet. De knaken waren overtuigend genoeg. Jij?’

‘Vluchtig. Zo’n lap tekst is niet mijn ding. Ik begin me alleen af te vragen waarom De Bruin zowat een ton overheeft om ons dat feest te laten doen.’

‘Ik ga me daar geen seconde druk over maken. Nemen we er nog een?’

Gerald knikte. ‘De laatste. Het is alweer uit de klauwen gelopen.’

Hij gooide zijn portemonnee op tafel. ‘Reken meteen af.’

‘Moet dat?’ vroeg Dennis. ‘Een ouwe kerel, die maakt ons niets.’

Gerald grijnsde. ‘Schiet nou maar op. Ik wil hier geen problemen.’

De weg naar huis verliep in stilte. Dennis was naast Gerald in slaap gevallen. Op zijn gemak reed Gerald over de snelweg. In tegenstelling tot zijn maat had hij wel de belangrijkste punten uit het contract opgepikt.

Wat Jes van hen vroeg was niet eenvoudig, maar mogelijk. Falen was geen optie.

3.

Hannah van Dijk

‘Natuurlijk gaan we naar dat feest,’ zei Hannah van Dijk tegen haar vriendin Ilse Langerak. ‘Eindelijk gebeurt er eens wat. DJ Xander komt. Mijn grootste droom gaat in vervulling.’

Samen zaten ze op Ilse’s bed en hadden de laptop tussen hen in staan. Op de site van Partyanimals stond een schreeuwende aankondiging: *Spectaculaire pre-opening van het nieuwe partycentrum in Wassenaar. Schuurfeest met medewerking van DJ Xander.*

Tussen haakjes stond eronder aangegeven dat het feest toegankelijk was vanaf zestien jaar.

‘Geen probleem,’ merkte Ilse op toen Hannah haar erop wees. ‘De juiste kleding en make-up doen wonderen. Ze kijken er amper naar.’

‘DJ Xander, weet je hoe knap hij is,’ zuchtte Hannah dwepend. Ze schudde haar lange, donkerbruine haren naar achteren. ‘Zou hij van lang haar houden?’

Ilse schoot in de lach. ‘Die Xander? Hoe moet ik dat weten? Ik vind zijn T-shirt wel gaaf.’

‘Dat draagt hij altijd. Zwart met daarop een doodskop met groene ogen. Zo cool.’

‘Je weet nogal wat van hem af.’

Hannah knikte. ‘Zijn echte naam is Sander. Ik volg hem al een tijdje op Twitter. Op Facebook lukte dat niet. Daar heeft hij al meer dan vijfduizend vrienden. Ik heb wel een vriendschapsverzoek gestuurd, maar dat heeft hij nooit geaccepteerd.’

‘Wat ga je eigenlijk tegen je ouders zeggen?’ vroeg Ilse.

Hannah haalde haar schouders op en grijnsde. ‘Ze zijn nooit achter mijn eerste leugen gekomen, waarom dan wel achter mijn laatste. Voorlopig laatste,’ corrigeerde Hannah zichzelf. ‘Ik verzin wel wat. Een feestje bij een klasgenoot of zo. Ik kan wel een uitnodiging maken, maar als ik mijn vader lief aankijk dan is dat denk ik niet nodig en mag ik toch wel weg.’

Ze liet zich tegen het kussen vallen. ‘Ik heb nieuwe kleren nodig. Ik ga echt niet naar dat feest in mijn spijkerbroek en een van die T-shirts

die mijn moeder heeft gekocht. Een korte rok en een gaaf shirtje ... en laarzen.' Ze gooide een van haar lange benen in de lucht. 'Ik heb wel sexy benen.'

'Te veel been, te weinig tiet,' merkte Ilse droog op.

Hannah pakte het kussen achter zich vandaan en gooide dat naar haar vriendin die het met gemak opving.

'We zijn te oud voor een kussengevecht,' zei Ilse nuffig.

Hannah ging rechtop zitten. 'Ik moet naar huis. Je weet hoe mijn moeder is als ik te laat ben voor het eten,' zei Hannah terwijl ze het kussen weer op zijn plek zette. 'Ik app je vanavond.'

'Ik heb twee pizza's. Waarom blijf je niet eten?'

Hannah schudde haar hoofd. 'Ik riskeer nu geen ruzie met mijn moeder.'

Op weg naar huis golfde er een aangename opwinding door Hannah's buik. Ze vergat zelfs even dat het een eind fietsen was vanaf het huis van Ilse naar de oude kern van Wassenaar. Dagdromend draaide ze de trappers rond.

Ze zou DJ Xander in het echt gaan zien. Ze stelde zich voor dat hij, na een blik op haar te hebben geworpen, net zo verliefd op haar zou worden als zij op hem.

Nog twee straten, dan was ze thuis. Hannah haalde een keer diep adem. Vooral haar moeder mocht niets merken van de spanning die ze in haar hele lijf voelde. Haar scherpe ogen zagen alles. In gedachten oefende ze wat ze aan tafel wilde zeggen over het vermeende verjaardagsfeestje. Niet te veel, maar net genoeg om toestemming te krijgen.

Soms was Hannah jaloers op het gemak waarmee Ilse met haar ouders omging. Of eigenlijk niet omging. Ze waren bijna nooit thuis en hadden er geen idee van hoe Ilse de weekenden doorbracht. Jaloers op de vrijheid die Ilse had, terwijl zij constant werd gecontroleerd of ze haar huiswerk had gedaan, waarom ze zo laat thuis was, of dat ze alweer naar Ilse ging en waarom ze niet een keer thuisbleef.

Thuis ... het was een gevangenis waar nog net de tralies voor de ramen ontbraken.

'Waar kom je zo laat vandaan?' vroeg Hannah's moeder zodra ze via de achterdeur de keuken instapte. Haar stem klonk snerpend en boos.

‘De hele zaterdag hebben we je niet gezien. Twee dagen in de week dat we als gezin bij elkaar kunnen zijn en jij bent constant weg.’

Hannah gooide haar fietssleutel op het aanrecht. ‘Ik was bij Ilse en dat had ik gezegd.’

‘Je gaat veel te vaak naar die meid. Ze heeft een slechte invloed op je met haar zogenaamd fijne maniertjes. Ze is achterbaks en ik wil niet dat je met haar omgaat. Hang je fietssleutel aan het haakje. Je bent hem dadelijk kwijt.’

‘Martine, rustig,’ mengde Hannah’s vader, Jan van Dijk, zich in de aankomende discussie. ‘Wij zijn ook jong geweest en Hannah mag haar eigen vriendinnen kiezen.’

Hannah glimlachte flauwtjes naar haar vader, terwijl haar moeder langs haar heen liep en met nijldige bewegingen het broodbeleg en de boter op tafel zette.

Ze ging aan de tafel zitten die was gedekt voor de saaie zaterdagse broodmaaltijd. Ze kon bijna de tomaat en gesmolten kaas proeven van de pizza die Ilse haar had aangeboden. Op dit moment wilde ze dat ze ja had gezegd.

Hannah belegde haar boterham met een paar plakken kaas en negeerde de vermanende blik van haar moeder. ‘Zeg pap, over twee weken wordt een klasgenoot van mij zestien en hij geeft een feest. Ik mag er toch wel naartoe, hè? De hele klas gaat.’ Ze keek haar vader met haar blauwe ogen aan. Zo onschuldig mogelijk.

‘Kennen wij die jongen?’ vroeg Jan.

‘Ik weet het niet, ik denk het niet. Hij heet Erik Vermeulen. We zitten al vanaf de tweede bij elkaar in de klas. Volgend jaar waarschijnlijk niet meer. Hij kiest een andere richting dan ik. Het is sowieso de laatste keer dat we als hele klas bij elkaar zullen zijn.’

‘Ben je van plan om te roken of drinken?’

‘Nee, natuurlijk niet. Ik lust dat spul niet eens en roken vind ik smerig.’ Hannah grijnsde. ‘Ik denk niet dat er veel kans is dat er wordt gedronken. Eriks ouders zijn gewoon thuis. Er zijn er in de klas wel een paar die roken, maar alleen van de lucht word ik al misselijk.’

‘Wat mij betreft kun je gaan,’ antwoordde Jan.

Hannah sprong overeind en omhelsde haar vader. ‘Je bent de beste,’ fluisterde ze in zijn oor en keek met een schuin oog naar haar moeder die met een stuurs gezicht op een stuk brood kauwde.

Na het eten was Hannah naar de tweede verdieping gegaan. De deur liet ze op een kiertje staan zodat ze zou horen wanneer er iemand naar boven kwam. Ze deed het raam een stukje verder open en haalde uit haar schooltas een pakje sigaretten. Ze waren zo makkelijk te misleiden. Ze hield van haar vader, maar hij geloofde alles wat ze zei. Haar moeder was van een ander kaliber. Wantrouwend en wilde altijd het naadje van de kous weten. Deze keer niet.

Hannah ging op de vensterbank zitten en hield de aansteker bij de sigaret. Ze rookte al een jaar, maar ze hadden het nooit gemerkt. Haar schooltas was tot nu toe onder de controles van haar moeder uit gekomen. Ze nam een trek en blies de rook naar buiten.

Haar grootste wens kwam uit. Over twee weken zou ze DJ Xander in levenden lijve zien. Zo dichtbij dat ze hem zou kunnen aanraken.

Secuur drukte ze de peuk uit en stopte hem in het mini-asbakje dat ze in haar etui had verborgen. Het raam liet ze openstaan en met een beetje deodorant maskeerde ze de sigarettenlucht die misschien in haar kamer was te ruiken.

4.

Muziekflarden werden door de wind in hun richting geblazen. Ze waren er bijna. De afstand vanaf het huis van Ilse naar de boerderij net buiten Wassenaar viel Hannah nogal tegen en hoewel Ilse de hele weg kletste, was haar hekel aan fietsen er niet door verdwenen. Ze had er altijd een afkeer van gehad en Hannah was blij dat ze iedere morgen op de bus kon stappen in plaats van dat ze door weer en wind op de fiets naar school moest. Ze hoopte op een scooter voor haar zestiende verjaardag. Een zucht ontsnapte aan haar lippen. Het zou wel weer een keuze worden. Scooterrijbewijs of twee jaar wachten zodat ze haar autorijbewijs kon halen.

Ze had haar moeder nog steeds niet kunnen overhalen om eerder te mogen beginnen. Achttien jaar en geen dag eerder, had ze gezegd.

Ze zette de vervelende gedachte uit haar hoofd.

De twee weken die ze had moeten wachten, waren omgekropen. Vannacht had ze amper kunnen slapen. Spanning raasde door haar lichaam en haar handen voelden de hele dag al zweterig aan. Een paar keer had ze de onderzoekende ogen van haar moeder op zich gevoeld. Ze had zich op haar kamer opgesloten om vragen te vermijden.

Over anderhalf uur zou ze hem zien. DJ Xander zou om tien uur beginnen.

Breed lachend keek Ilse Hannah aan. Er zat een beetje rode lippenstift op haar tanden. ‘We zijn er bijna. Ben je er klaar voor? Heb je genoeg geld bij je? De entree is, dacht ik, al tien euro.’

Hannah knikte. Stiekem had ze haar bankpas uit de la van de kast gehaald en tweehonderd euro van haar rekening opgenomen. Die middag hadden Ilse en zij de meest gave outfit ooit gevonden. Hannah had, met een beetje hulp van Ilse, gekozen voor een kort, zwart jurkje. Gelukkig waren haar benen al gebruikt door het mooie voorjaarsweer dat ze achter de rug hadden. De wijde rok zwierde om haar bovenbenen. Ilse had gelachen toen ze een pirouette draaide en haar witte slip zichtbaar werd. Burgertrut, had ze gezegd.

In plaats van de laarzen die ze eerst wilde kopen, droeg Hannah zwarte schoenen met zilverkleurige accenten en hoge hakken waarop ze in het begin een beetje wankel stond. De voorkant was open zodat

haar felrood gelakte teennagels goed opvielen. Wat ze van het geld had overgehouden, was genoeg om binnen te komen en voor een paar colaatjes.

Dat ze ooit verantwoording zou moeten afleggen over dat geld legde ze naast zich neer.

Er stond een jongen bij de deur. Nieuwsgierig keek Hannah hem aan, maar hij had geen aandacht voor haar. Zonder erop te letten wie er naar binnen wilde, incasseerde hij twee keer tien euro en schoof de deur voor hen open.

Hij zag er een beetje apart uit, vond Hannah. In zijn donkere haar zaten witte strepen en een gitzwarte lok viel over zijn ogen. Het stond hem wel goed. De piercing in zijn neus vond Hannah wat minder.

‘Meevaller,’ zei Ilse naast haar.

‘Wat bedoel je?’

Ilse grijnsde. ‘Meestal wordt er aan het begin van de avond om een ID gevraagd. Dan ben je dus veroordeeld tot een glas cola.’

Wat ze precies bedoelde, begreep Hannah toen nog niet. Ze vroeg ook niet verder. Geluk had ze dan wel gehad, realiseerde Hannah zich. Haar ID-kaart zat in haar schooltas. Vergeten.

De hitte kwam op haar af en de snoeiharde muziek belette haar om nog iets verstaanbaars te zeggen.

Hannah keek de schuur rond. De binnenkant was groter dan de buitenkant deed vermoeden. Zitplaatsen waren gemaakt van opgestapelde balen hooi. Het rook er naar dieren en de geur herinnerde haar vaag aan het konijn dat een paar jaar geleden in een hok in de tuin had gezeten.

Ilse gebaarde naar de geïmproviseerde bar.

Hannah probeerde de warme, bezwete lichamen te ontwijken. Om haar heen werd gedanst, gedronken en werden geschreeuwde gesprekken gevoerd waarvan ze geen woord kon verstaan.

Haar eerste kennismaking met het feest was teleurstellend. Hannah wist niet goed wat ze had verwacht. Minder mensen zo aan het begin van de avond, dacht ze. De aanwezigheid – of eerder de afwezigheid – van schoolgenoten. Tot nu toe zag ze, behalve dat van Ilse, geen bekende gezichten. Iedereen leek zó oud, minstens twintig.

Eindelijk hadden Ilse en zij zich een weg door de menigte gebaand

en stonden ze voor de houten tafel waarop verschillende soorten sterkedrank stond. Een grote koelkast was gevuld met bier. Ernaast stonden tientallen kratten hoog opgestapeld.

Hannah wees op de 2-literfles cola en stak twee vingers op.

‘Tien euro,’ brulde de jongen die twee glazen voor driekwart inschonk en ze voor haar neerzette. Hannah’s ogen bleven op zijn gezicht hangen. Overal waar ruimte was, zaten piercings. Zijn oorlellen waren verdwenen. Ze keek er dwars doorheen.

Met verbazing keek Hannah naar Ilse die de fles Bacardi pakte en haar glas cola met de rum aanvulde. Nu begreep Hannah het belachelijk hoge bedrag dat ze voor de twee colaatjes had moeten neertellen.

Ze wilde niet voor Ilse onderdoen, nam de fles van haar over en schonk de rum bij haar cola.

De eerste slok bezorgde Hannah kippenvel, maar ze had dorst en sloeg de helft van het glas achterover.

‘Rustig aan,’ gilte Ilse in haar oor.

Hannah grijnsde naar haar. Een warm gevoel stroomde vanaf haar maag naar haar benen en ze goot het restant van het drankje naar binnen en zette het glas op de houten tafel.

De tijd ging tergend langzaam voorbij. Hannah bleef zoveel mogelijk in de buurt van het podium waarop later op de avond, als Xander draaide, kon worden gedanst. Ze had opgevangen dat de dj de meiden uitkoos die daar mochten dansen. Ze werd bijna misselijk bij de gedachte dat ze hem zou opvallen. Snel had ze een tweede drankje bij de bar gehaald en opgedronken. De alcohol waaraan ze niet gewend was, doofde haar onrust.

Soms zag ze Ilse in de drukte praten met een bekende van haar of dansen met een jongen die zij nog nooit had gezien. Het maakte niet uit. Nog een half uur en dan zou ze de jongen die haar dromen beheerste in het echt zien.

Gerald Kuijf

Gerald draaide verveeld een shagje bij de deur. De grootste stroom Ghysterische meiden was al naar binnen. Hoewel dat wel had gemoeten, vroeg hij niet naar een ID. Het kon hem niet schelen of die giechelende horde al zestien was.

Een meid was hem meteen opgevallen. Lange benen, een aardig snoetje en donkere lange haren. Hij had meteen gezien dat ze haar bh een beetje had opgevuld, maar dat was bijzaak. Ze voldeed voor bijna honderd procent aan de eisen die Jes had gesteld.

Het had weinig gescheeld of hij had Jes gevraagd waarom hij juist dat type zocht. Hij hield zich op tijd in. Vragen waren er, om niet te worden beantwoord. Hij hield zich aan de overeenkomst en over een paar dagen zou hij de envelop ontvangen die hem een paar leuke maanden zou opleveren. Dat zorgde er wel voor dat hij zijn kaken op elkaar hield.

Gerald voelde beweging naast zich. Dennis haalde een verfrommeld pakje sigaretten uit zijn broekzak en haalde er een uit. Hij stak hem tussen zijn lippen en zocht naar zijn aansteker.

‘Je zou bij die meid in de buurt blijven.’

Dennis grijnsde. ‘Geef mij eens een vuurtje. Maak je niet druk, man. Die griet staat zich te vergapen aan Xander en verzet geen poot. Ze ziet er lekker uit. Ik zou de mijne er ook wel tussen willen slingeren.’ Dennis greep met een obscene gebaar in zijn kruis.

‘Sodemieter op naar binnen. Doe nou eens voor een keer wat er van je wordt gevraagd.’

Dennis gooide zijn sigaret op de grond en zette zijn schoen op de halfopgerookte peuk. ‘Jezus,’ mompelde hij. ‘Je lijkt goddomme mijn vader wel.’ Hij draaide zich om en liep zo arrogant mogelijk door de grote schuifdeuren van de schuur naar binnen.

Muziek drong naar buiten. ‘Verdomde klootzak,’ zei Gerald hardop. Hij gooide zijn peuk op de grond, zette het flesje bier dat hij nonchalant had vastgehouden aan zijn lippen en dronk gulzig. Het lege flesje wierp hij van zich af.

‘Ik doe het zelf wel,’ mompelde hij voordat hij de deur openschoof en de warmte instapte.

Gerald keek rond bij het podium en zag haar staan. Dennis had gelijk gehad. Ze verroerde geen vin, maar bleef met een paar verliefde ogen naar Xander staren die zijn act met verve speelde. Meiden gilden en strekten hun armen naar hem uit alsof hij een wereldberoemde popster was.

Zij niet. Het enige wat ze deed was af en toe haar lange haren naar achteren zwaaien.

Over een halfuur stond de pauze van Xander gepland. De perfecte tijd om actie te ondernemen. Gerald keek om zich heen, maar geërgerd concludeerde hij dat Dennis – hij had moeten weten dat hij niet op hem kon rekenen – nergens te bekennen was.

Gerald liep naar de bar en bestelde een cola. Hij deed er een klein beetje Bacardi bij en liep naar het podium.

Het derde drankje dat Hannah had gehaald, zorgde ervoor dat ze een vreemd, wankel gevoel in haar benen kreeg. Het wollige gevoel breidde zich uit. Ze voelde zich op een prettige manier moe. De muziek had haar denken overgenomen.

Ze had het idee dat de ogen van Xander regelmatig op haar bleven rusten. Ze glimlachte naar hem, maar zijn aandacht was nu gericht op de tientallen knoppen waarmee hij muziek produceerde. Ze bewonderde de snelheid waarmee zijn handen eroverheen gleden. Mooie, slanke handen.

Ze was Ilse in de drukte kwijtgeraakt, maar de paniek die haar even had overvallen, was door de alcohol naar de achtergrond gedrongen. Ilse was hier ergens en ze zouden elkaar wel weer tegenkomen, dacht Hannah.

Xander was waarschijnlijk het eerste waarover zij en Ilse van mening verschilden. Niet mijn type, had ze laconiek gezegd. Haar woorden hadden een vreemde steek in Hannah’s lijf opgeleverd.

Opeens voelde ze een warme hand op haar schouder. ‘Xander wil je dit drankje aanbieden. Ik heb gezien dat je rum drinkt, dus ik er heb er een klein beetje ingedaan.’ Zijn stem daalde iets. ‘Xander wil je zien, zo meteen in zijn pauze.’

Zelfs in het gedimde licht zag hij haar wangen vuurrood worden en ze staaarde hem met grote ogen vol ongelooaf aan.

‘Of vind je hem niet leuk?’ vroeg Gerald.

‘Ja, ja natuurlijk. Ik vind hem geweldig. Ik kan het niet geloven.’ Ze pakte het glas aan en nam een flinke slok.

‘Geloof het maar. Ik sprak hem net en hij wil je per se leren kennen. Daarachter is de kleedkamer waar Xander naartoe komt,’ en hij wees naar een hoek achter het podium waar een deur zichtbaar was. ‘Ga je mee?’

Zoals Gerald al verwachtte, knikte ze.

Honderden gedachten drongen in haar hoofd. Ze was hem opgevallen, Xander wilde haar zien. Ze had zoveel mooiere meisjes om haar heen gezien. Dat waren meiden met een schitterend figuur en lange blonde haren die in het licht op gesponnen goud leken. Zij was niet eens uitgekozen om op het podium te dansen.

Ze keek om zich heen of ze Ilse ergens zag. Zij moest dit weten. Haar hart ontplofte bijna van spanning. Haar vriendin zou wel kunnen vertellen wat ze moest doen.

‘Hoe heet je eigenlijk?’ en Gerald pakte haar iets steviger bij de arm vast dan nodig was.

‘Hannah.’

6.

De kleedkamer was provisorisch ingericht. Het was maar een hok waar in een andere tijd waarschijnlijk diervoeder was opgeslagen. Er stond een bank in die er redelijk comfortabel uitzag. Een spijkerbroek en een shirt hingen over een van de leuningen. Een grote spiegel stond tegen een van de wanden en Hannah zag haar gezicht weerspiegeld. Haar wangen vertoonden nog steeds een felle blos.

Haar blik gleed over de jongen die haar naar deze ruimte had gebracht. Hij was ouder dan ze dacht. Het was geen jongen meer, maar een man. Zijn bruine haren, stonden warrig rechtop. Met enige bewondering bekeek ze zijn tatoeages. Er was bijna geen plekje normale huid meer op zijn armen te zien en zodra hij bewoog, leek het op een explosie van kleuren. Sommige afbeeldingen boezemden haar afkeer in. Doodskoppen en bloederige messen, maar er waren ook rozen en een naam die ze niet kon ontcijferen. Ook de piercings ontbraken niet. Zijn uiterlijk deed haar inwendig lachen. Ze stelde zich voor hoe haar moeder zou reageren als ze een type als hij zou voorstellen als haar vriend. Ze zou hem hoogstwaarschijnlijk niet eens binnenlaten, als ze niet eerst een hartverzakking van schrik had gekregen.

Hij keek haar aan en ze verborg haar verlegenheid door nog een paar slokken van haar drankje te nemen.

‘Vind je ze mooi?’ vroeg Gerald en hief zijn arm.

Hannah haalde haar schouders op. ‘Een paar.’

Gerald grijnsde. ‘Blijf rustig zitten, ik ga Xander halen. Tien minuutjes.’

Hannah dronk het laatste restje van haar cola. De rum proefde ze nauwelijks en het smaakte nog zoeter dan ze gewend was.

Ze voelde zich opeens warm, bezweet en ze had moeite om haar ogen open te houden. De muziek leek steeds zachter te worden. De mist die voor haar ogen opdook, werd steeds dikker. Het voelde vreemd, maar prettig. Ze ontspande.

Even kwam Ilse in haar hoofd, maar als een kabbelende golf werd die gedachte weer meegenomen.

Hannah voelde beweging naast zich. Ze had de deur niet horen opengaan. Een warme arm werd om haar heengeslagen. Zijn lichaam was zacht en ze rook zijn deodorant vermengd met een lichte zweetlucht.

Hannah hield haar ogen dicht. Het leek alsof ze zweefde. Zijn hand kroop over haar rug en bleef in haar nek rusten. Zachtjes wreef hij met zijn duim over haar huid. Een welkome tinteling trok door haar lichaam.

Haar enige zorg was haar onervarenheid. Zou hij dat merken?

Zijn mond was warm en een beetje vochtig toen hij Hannah's lippen raakte. Zijn tong drong haar mond binnen en even schrok Hannah zich wezenloos. Ze wist niet zeker of ze dit zo geweldig vond.

Ze wilde reageren, zich van hem afwenden, maar alles voelde zo zwaar aan.

Xander was de enige gedachte die haar hoofd vulde en ze gaf zich over aan de handen die onder haar jurk over haar lichaam gleden.

Hannah merkte niets meer van het tumult dat losbarstte.

De deur werd opengesmeten. Handen trokken de man ruw van haar af en een vuist raakte een neus die kraakte onder het geweld. Warm bloed spatte over haar gezicht.

‘Vuile, ellendige lamlul!’

De ogen van Gerald waren bijna zwart van woede. Hij hield zich niet in en de volgende vuistslag raakte Dennis' gezicht.

Dennis probeerde de slagen af te weren die als kanonskogels op hem werden afgevuurd.

‘Ik heb niets gedaan,’ riep hij. ‘Verdomme, man. Kappen!’

Een vuist boorde zich in zijn maag, Dennis klapte dubbel en zakte op zijn knieën.

Gerald hield niet op. Nu zijn vuisten geen doel meer raakten, schopte hij Dennis waar hij hem kon raken.

Pas toen Dennis niet meer bewoog en geen geluid meer maakte, kwam Gerald bij zijn positieven. Zijn immense woede ebde weg. Zijn maat lag als een bloedende hoop voor zijn voeten, maar hij haalde nog adem.

Dat was voldoende voor Gerald om zich van hem af te wenden en zijn aandacht op Hannah te richten. Het *colaatje* had zijn werk gedaan.

Ze was onder zeil en zou voorlopig niet bij haar positieven komen.

Hij grijsde. Onder het sexy jurkje droeg ze een doodnormale, witkatoenen slip. Hij trok haar kleding recht en tilde haar op. Ze woog als een veertje in zijn armen.